

Τοῦ Ψυχосάββατου τὸ ἄλλο νόημα

Ἄς μὴν εἶναι, Θεέ μου, βιαστική ἡ ἡμέρα ἐτούτη τοῦ Ψυχосάββατου...Νὰ περιμένει ἀκόμα λίγο, νὰ τὴν καταλάβουμε, καθὼς σεμνὰ καὶ μὲ ὁδηγὸ τὴ Χαρμόλυπη τὴν πανηγυρίζουμε. Πανηγυρίζουμε δηλαδή τὴν ἀπουσία ἢ τὴν παρουσία προσώπων ἀγαπημένων, ἱερῶν καὶ προσφιλῶν προσώπων γιὰ μᾶς; Αὐτὸ ἀναρωτιέσαι καὶ προσπαθεῖς νὰ τὸ καταλάβεις ὅσο γίνεται καλύτερα, γιὰ νὰ ἐμπεδώσεις τελικὰ τὸ γεγονὸς τῆς ἡμέρας. Γιατὶ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ κομίσουν οἱ πιστοὶ στὴν ἐκκλησιὰ τὰ στολισμένα πιατάκια μὲ τὸ κόλυβο, ἀπὸ κεῖνες τὶς περιούσιες ὥρες ποὺ ἀκούγονται μιὰ σειρὰ ὀνόματα κεκοιμημένων, ἀνθρώπων δικῶν μας ἢ ξένων, ἀνθρώπων ποὺ ἔζησαν πολλὰ χρόνια πρὶν καὶ δὲν τοὺς προφτάσαμε ἢ τοὺς ζήσαμε, κρατώντας μέσα στὸ θησαυροφυλάκιο τῆς ψυχῆς μας στιγμὲς ποὺ περάσαμε μαζί τους καὶ σφράγισαν τὸν βίον μας, ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων τὸ Μνημόσυνο τελοῦμε καὶ τοὺς ἀνακαλοῦμε σήμερα νὰ μᾶς

συντροφέψουν... Νὰ μᾶς συντροφέψουν, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὰ θρονιά ὅπου ἀναπαύονται, γιὰ νὰ ξανθυμηθοῦμε πάλι τὶς εὐλογημένες ὥρες ποὺ μαζί τους περάσαμε. Ἀλήθεια, πόσες... ὥρες πάσιχαρες ἢ κουρασμένες, χωνεμένες στὸ καμίνι τῆς δοκομασίας, τῆς πίκρας, τῆς ἀπαντοχῆς. Γι' αὐτὸ κι αὐτὴ ἡ μεγάλη μέρα τοῦ Ψυχοσάββατου κομίζει στὴν ψυχὴ σήμερα σταλαγμοὺς νοσταλγίας καὶ παραμυθίας ἐντυπώσεις. Γιατὶ νοιώθουμε τὴν παρουσία ὅλων αὐτῶν ποὺ ταξίδεψαν γιὰ τὸν κόσμον τὸν ἀληθινόν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπουσία τους, καθὼς ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι ἀγγίζουμε μὲ περισσὴ συγκίνηση τὰ πραγματὰ τους, τὶς εἰκόνες τους ποὺ ἀπομένουν σιωπηλές κρτατώνοντας σφιχτὰ στὰ χέρια καὶ στὰ χεῖλη τὸν κρυσταλλωμένο χρόνον. Κι ὅμως μέσα μας κάτι λέει ὅτι αὐτὴ ἡ περίεργη κατάσταση, τῆς παρουσίας καὶ ἀπουσίας τους συνάμα, ἀναδύει καὶ τὴν προσδοκία, ὅτι δηλαδή θὰ ὑπάρξει συνάντηση...Ναί, συνάντηση, ποὺ θὰ συντελεστεῖ ἐκεῖ ποὺ ὁ Χρόνος δὲ σημαδεύει πρόσωπα καὶ γεγονότα. Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ ἡ συνάντηση ἐκείνη θὰ συμβεῖ στὸ σημεῖον, ὅπου ἔχει πιά πραγματοποιηθεῖ ἡ ὑπέρβαση τοῦ Χρόνου. Κάτι, δηλαδή, ποὺ προγευόμαστε σήμερα, ἀφοῦ ἔχουμε σιμά μας τοὺς κεκοιμημένους μας, ἀλλὰ συνάμα τὸ νοιώθουμε πὼς εἶναι καὶ μακρυνά μας...Τὸ μεγάλο Μυστήριον τῶν Κεκοιμημένων λοιπόν.

Γι' αὐτὸ, Κύριε, ἄς μὴν εἶναι βιαστικὴ ἡ ἡμέρα τοῦ Ψυχοσάββατου ποὺ σιμώνει...

π. Κων. Ν. Καλλιανός